ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα) της 22ας Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-19/96,

John Carvel, κάτοικος Λονδίνου, και

Guardian Newspapers Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Μάντσεστερ (Ηνωμένο Βασίλειο),

εκπροσωπούμενοι από τους Onno W. Brouwer και Frédéric P. Louis, δικηγόρους Βρυξελλών, επικουρούμενους από την Deirdre Curtin, του Πανεπιστημίου της Ουτρέχτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον Diego Canga Fano, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, γενικό διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, της αποφάσεως του Συμβουλίου να μην επιτρέψει στους προσφεύγοντες την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα του Συμβουλίου κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 93/731/ΕΚ, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, P. Lindh και J. L. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Φεβρουαρίου 1996, ο John Carvel και η Guardian Newspapers Ltd άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως που περιέχεται στο έγγραφο το οποίο ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου απηύθυνε, στις 27 Νοεμβρίου 1995, στους προσφεύγοντες απαντώντας σε αίτησή τους, με την οποία είχαν ζητήσει να τους επιτραπεί η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα του Συμβουλίου βάσει της αποφάσεως 93/731/ΕΚ, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43, στο εξής: απόφαση 93/731).

2 Με επιστολή της 2ας Φεβρουαρίου 1994, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν στο Συμβούλιο αίτηση ζητώντας να τους επιτραπεί, βάσει της αποφάσεως 93/731, η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα που αφορούσαν διάφορες συνόδους των Συμβουλίων των Υπουργών Κοινωνικών Υποθέσεων, Δικαιοσύνης, Εσωτερικών και Γεωργίας. Με το σημείο 11 της επιστολής τους, οι προσφεύγοντες ζήτησαν, ειδικότερα, να τους επιτραπεί η πρόσβαση στις «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου» 1993 (στο εξής: Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης).

3 Με μια πρώτη απόφαση, το Συμβούλιο αρνήθηκε να επιτρέψει στους προσφεύγοντες την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα. Η απόφαση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο προσφυγής και ακυρώθηκε από το Πρωτοδικείο με την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, Τ-194/94, John Carvel και Guardian Newspapers κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-2767).

4 Κατόπιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο επανεξέτασε την αίτηση των προσφευγόντων. Με έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου κοινοποίησε στους προσφεύγοντες διάφορα έγγραφα και, μεταξύ άλλων, τα πρακτικά της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993, καθώς και ένα ανακοινωθέν Τύπου, το οποίο παρέσχε στους προσφεύγοντες τα στοιχεία των βασικών αποφάσεων που είχαν ληφθεί από το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης καθώς και τον κατάλογο των μετασχόντων στη σύνοδο του Συμβουλίου αυτού. Το Συμβούλιο αρνήθηκε, ωστόσο, επικαλούμενο την εξαίρεση την οποία θεσπίζει για την προστασία του δημοσίου συμφέροντος το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731, να επιτρέψει στους προσφεύγοντες την πρόσβαση σε πέντε σημεία των πρακτικών της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Γεωργίας της 24ης και 25ης Ιανουαρίου 1994.

5 Με επιστολή της 16ης Ιανουαρίου 1996, οι δικηγόροι των προσφευγόντων πληροφόρησαν τον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου ότι θεωρούσαν ότι, με το έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995, το Συμβούλιο δεν απάντησε προσηκόντως στην αίτηση των προσφευγόντων, καθόσον παρέλειψε να κοινοποιήσει ορισμένα έγγραφα που αναφέρονται στο σημείο 11 της επιστολής της 2ας Φεβρουαρίου 1994, υπό τον τίτλο «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου». Οι δικηγόροι των προσφευγόντων υποστήριξαν, αφενός, ότι από το ανακοινωθέν Τύπου που διαβίβασε το Συμβούλιο προέκυπτε σαφώς ότι το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης είχε εγκρίνει διάφορα κείμενα κατά τη σύνοδο της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993 και, αφετέρου, ότι τα πρακτικά της συνόδου αυτής ανέφεραν ότι επί ορισμένων σημείων «Α» είχαν ληφθεί αποφάσεις οι οποίες δεν μνημονεύονταν στο εν λόγω ανακοινωθέν Τύπου. Οι δικηγόροι των προσφευγόντων παρατήρησαν, επιπλέον, ότι η προσωρινή ημερήσια διάταξη της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης αναφερόταν σε δύο έγγραφα τα οποία ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου επίσης δεν κοινοποίησε με το έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995. Κατά συνέπεια, οι δικηγόροι των προσφευγόντων ζήτησαν από το Συμβούλιο να τους κοινοποιήσει τα ελλείποντα έγγραφα το αργότερο μέχρι τη 1 το μεσημέρι της 19ης Ιανουαρίου 1996.

6 Με έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 1996, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου γνωστοποίησε τη λήψη της από 16 Ιανουαρίου 1996 επιστολής των δικηγόρων των προσφευγόντων και τους πληροφόρησε ότι η αίτησή τους θα εξεταζόταν μεν το συντομότερο δυνατόν, πλην όμως το Συμβούλιο δεν θεωρούσε ότι δεσμεύεται από την ως άνω προθεσμία. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου υπογράμμισε επίσης ότι το Συμβούλιο θα έδιδε προτεραιότητα επείγοντος στην υπόθεση.

7 Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν την προσφυγή τους στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Φεβρουαρίου 1996. Η προσφυγή αυτή κοινοποιήθηκε στο Συμβούλιο στις 14 Φεβρουαρίου 1996.

8 Στις 8 Φεβρουαρίου 1996, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου έδωσε λεπτομερή απάντηση στην από 16 Ιανουαρίου 1996 επιστολή των δικηγόρων των προσφευγόντων και τους κοινοποίησε διάφορα έγγραφα που μνημονεύονταν στο σημείο 11 της επιστολής των προσφευγόντων της 2ας Φεβρουαρίου 1994.

9 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Μαρτίου 1996, το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου ή, επικουρικώς, να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ως προώρως ασκηθείσα. Το Συμβούλιο ζήτησε επίσης από το Πρωτοδικείο να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

10 Με έγγραφο της 23ης Μαΐου 1996, το Συμβούλιο κοινοποίησε πρόσθετα έγγραφα στους προσφεύγοντες.

11 Στις 4 Ιουνίου 1996, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου δικόγραφο παραιτήσεως από τη δίκη και αίτηση διαγραφής της υποθέσεως, καθώς και αίτηση με την οποία ζήτησαν να καταδικαστεί το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα, συνοδευόμενη από συναφείς παρατηρήσεις.

12 Το Συμβούλιο κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως διαγραφής στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Ιουνίου 1996. Με τις παρατηρήσεις του, το Συμβούλιο εξέφρασε την ικανοποίησή του για την παραίτηση των προσφευγόντων, πλην όμως ζήτησε να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Οι προσφεύγοντες, παρά την παραίτηση από την προσφυγή τους, ζητούν να καταδικαστεί το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα. Υπενθυμίζουν ότι, σύμφωνα με το σημείο 11 της από 2 Φεβρουαρίου 1994 επιστολής τους, είχαν ζητήσει να τους επιτραπεί η πρόσβαση «στις αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου». Κατά τους προσφεύγοντες, η αίτηση αυτή δεν μπορούσε να εκληφθεί παρά μόνον υπό την έννοια ότι ζητούσαν το κείμενο των αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης και όχι τον κατάλογο των αποφάσεων αυτών. Όμως, με το έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995, το Συμβούλιο δεν απάντησε προσηκόντως στην αίτηση αυτή, καθόσον διαβίβασε απλώς ανακοινωθέν Τύπου υποθέτοντας ότι βάσει αυτού οι προσφεύγοντες θα ήσαν σε θέση να προσδιορίσουν τις βασικές αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσφυγή τους δεν ασκήθηκε προώρως, καθόσον κατέθεσαν την προσφυγή τους μόλις μία ημέρα πριν από τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 1995.

14 Οι προσφεύγοντες αμφισβητούν επίσης ότι η προσφυγή τους έχει καταστεί άνευ αντικειμένου κατόπιν του εγγράφου του Συμβουλίου της 8ης Φεβρουαρίου 1996. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι ούτε με το έγγραφο αυτό απάντησε πλήρως το Συμβούλιο στην από 2 Φεβρουαρίου 1994 αίτησή τους, καθόσον τα έγγραφα που κοινοποίησε το Συμβούλιο δεν ήσαν πλήρη, οι δε προσφεύγοντες αναγκάστηκαν να του υποβάλουν συμπληρωματικές αιτήσεις προκειμένου να λάβουν τα έγγραφα που έλειπαν. Υπενθυμίζουν ότι μόλις με το έγγραφο της 23ης Μαΐου 1996 κοινοποίησε τελικά το Συμβούλιο στους προσφεύγοντες το σύνολο των εγγράφων που είχαν ζητήσει.

15 Οι προσφεύγοντες προσθέτουν ότι, ακόμα και μετά το έγγραφο του Συμβουλίου της 23ης Μαΐου 1996, η προσφυγή τους δεν κατέστη άνευ αντικειμένου. Υποστηρίζουν ότι η αλληλογραφία που αντηλλάγη με το Συμβούλιο και τα υπομνήματα που το καθού κατέθεσε στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως καταδεικνύουν ότι το Συμβούλιο υιοθέτησε μια αδικαιολόγητα αυστηρή και γενικώς παρελκυστική στάση όσον αφορά την υποχρέωση κοινοποιήσεως των εγγράφων του και ότι η στάση αυτή δεν συμβιβάζεται με το δικαίωμα των προσφευγόντων, και του κοινού γενικότερα, να λαμβάνουν γνώση των εγγράφων του Συμβουλίου. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι έχουν επαρκές συμφέρον στη συνέχιση της δίκης, έστω και προς απόδειξη του βασίμου του δικαιώματός τους και προς έκδοση αποφάσεως αρχής, η οποία θα υποχρεώνει το Συμβούλιο να εγκαταλείψει την αυστηρή, τυπολατρική και παράνομη στάση του όσον αφορά τις αιτήσεις προσβάσεως στα έγγραφά του.

16 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, στο μέτρο που το Συμβούλιο κοινοποίησε τα περισσότερα από τα έγγραφα των οποίων είχαν ζητήσει να λάβουν γνώση, δεν είναι πλέον σκόπιμο να υποχρεωθεί το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της ουσίας της υπό κρίση υποθέσεως. Πάντως, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η παραίτησή τους δεν θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να υποχρεωθούν να φέρουν τα δικαστικά έξοδα, καθόσον, στην υπό κρίση υπόθεση, άσκησαν απλώς, υπό την ιδιότητά τους ως πολιτών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, τα δικαιώματα που τους απονέμει η απόφαση 93/731. Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι το Συμβούλιο, παραλείποντας να τους κοινοποιήσει όλα τα ζητηθέντα έγγραφα πριν από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά του εγγράφου του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 1995, τους ανάγκασε να ασκήσουν την υπό κρίση προσφυγή και ότι μόνο μετά την παραλαβή του εγγράφου του Συμβουλίου της 23ης Μαΐου 1996 μπορούσαν να παραιτηθούν από την προσφυγή αυτή.

17 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο του αιτήματος των προσφευγόντων με το οποίο ζητείται η καταδίκη του στα δικαστικά έξοδα. Θεωρεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή του άρθρου 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με το οποίο ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του αντιδίκου.

18 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή των προσφευγόντων ασκήθηκε προώρως και, επικουρικώς, ότι η προσφυγή αυτή είναι απαράδεκτη, καθόσον κατέστη άνευ αντικειμένου κατόπιν του εγγράφου το οποίο απέστειλε στις 8 Φεβρουαρίου 1996 απαντώντας στην αίτηση των προσφευγόντων της 16ης Ιανουαρίου 1996. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι απάντησε προσηκόντως στην αίτηση των προσφευγόντων με το από 27 Νοεμβρίου 1995 έγγραφό του, καθόσον τους κοινοποίησε όλα τα έγγραφα που μνημονεύονταν στα σημεία 8 έως 11 της από 2 Φεβρουαρίου 1994 επιστολής τους, ήτοι τα πρακτικά της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993, καθώς και ανακοινωθέν Τύπου περιέχον τα στοιχεία των αποφάσεων που είχε λάβει το εν λόγω Συμβούλιο και τον κατάλογο των μετασχόντων στη σύνοδο αυτή.

19 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι μόνο με την επιστολή της 16ης Ιανουαρίου 1996 διευκρίνισαν οι προσφεύγοντες ότι η έκφραση «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου», η οποία περιέχεται στο σημείο 11 της από 2 Φεβρουαρίου 1994 αιτήσεώς τους, αναφερόταν στο κείμενο των αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιο-

σύνης και όχι στον κατάλογο των αποφάσεων αυτών. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι, με την επιστολή αυτή, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν νέα αίτηση αφορώσα έγγραφα τα οποία προσδιορίζονταν για πρώτη φορά και, ειδικότερα, τα έγγραφα που περιέχονταν στον κατάλογο των σημείων «Α» των πρακτικών της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993.

20 Συναφώς, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι η απόφαση 93/731 αναγνωρίζει δικαίωμα λήψεως εγγράφων και όχι πληροφοριών γενικώς. Το καθού προσθέτει ότι τα πρακτικά και το ανακοινωθέν Τύπου της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993 αποτελούσαν τα μόνα έγγραφα τα οποία περιείχαν τις πραγματικές «αποφάσεις» του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης.

21 Τέλος, το Συμβούλιο θεωρεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, οι προσφεύγοντες υπέπεσαν σε νομική πλάνη, καθόσον δεν προσέβαλαν την κατάλληλη απόφαση. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη δέσμευση που είχε αναλάβει με το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 1996, προέβη στην εξέταση της από 16 Ιανουαρίου 1996 αιτήσεως των προσφευγόντων. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες όφειλαν να προσβάλουν την απόφαση την οποία έλαβε κατά το πέρας της εξετάσεως αυτής και όχι την απόφαση που περιεχόταν στο έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

22 Σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο πρέπει να διατάξει τη διαγραφή της υποθέσεως και να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Ενόψει της σημασίας των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι διάδικοι, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε να αναθέσει την εξέταση του ζητήματος των δικαστικών εξόδων στο τέταρτο τμήμα.

23 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Ωστόσο, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.

24 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, στους προσφεύγοντες εναπόκειται να αποδείξουν, στο πλαίσιο της ασκήσεως της προσφυγής τους και της επακόλουθης παραιτήσεώς τους, ότι το Συμβούλιο υιοθέτησε στάση δικαιολογούσα την καταδίκη του στα δικαστικά έξοδα.

25 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, με την επιστολή της 2ας Φεβρουαρίου 1994, οι προσφεύγοντες ζήτησαν ειδικά να τους επιτραπεί η «πρόσβαση στα κατωτέρω προσδιοριζόμενα έγγραφα». Με τα σημεία 8 έως 10 της επιστολής τους, οι προσφεύγοντες ζήτησαν να τους κοινοποιηθούν ορισμένες εκθέσεις, πρακτικά και αποτελέσματα ψηφοφοριών της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993. Επιπλέον, με το σημείο 11 της επιστολής τους, οι προσφεύγοντες ζήτησαν να τους επιτραπεί η πρόσβαση στις «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου».

26 Απαντώντας στα σημεία 8 έως 11 της από 2 Φεβρουαρίου 1994 αιτήσεως των προσφευγόντων, το Συμβούλιο κοινοποίησε, με έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995, αντίγραφο των πρακτικών της συνόδου του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης και 30ής Νοεμβρίου, καθώς και ανακοινωθέν Τύπου, βάσει του οποίου οι προσφεύγοντες μπορούσαν να προσδιορίσουν τις βασικές αποφάσεις που έλαβε το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης, και τον κατάλογο των μετασχόντων στη σύνοδο αυτή. Το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε κανένα αποτέλεσμα ψηφοφορίας, με την αιτιολογία ότι δεν διεξήχθη καμία ψηφοφορία κατά τη σύνοδο εκείνη.

27 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, με την επιστολή της 2ας Φεβρουαρίου 1994, οι προσφεύγοντες ζήτησαν να τους επιτραπεί η πρόσβαση σε κατηγορίες εγγράφων που προσδιόρισαν συγκεκριμένα ως «πρακτικά» ή «εκθέσεις», οπότε ατυχώς περιορίστηκαν να ζητήσουν, με το σημείο 11 της προμνησθείσας επιστολής, τις «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου», χωρίς να διευκρινίσουν αν, με την αίτηση αυτή, ζητούσαν να τους κοινοποιηθεί ο κατάλογος των αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης ή το κείμενο των αποφάσεων αυτών. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το Συμβούλιο δεν θεώρησε άνευ λόγου ότι η έκφραση «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου» αναφερόταν στα έγγραφα που περιελάμβαναν τον κατάλογο των αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο των Υπουργών Δικαιοσύνης κατά τη σύνοδο εκείνη.

28 Είναι μεν αληθές ότι, κατόπιν της εξετάσεως των εγγράφων που απέστειλε το Συμβούλιο στις 27 Νοεμβρίου 1995, οι προσφεύγοντες μπόρεσαν, αφενός, να λάβουν γνώση της υπάρξεως προσθέτων εγγράφων, όπως αυτά που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 5, και, αφετέρου, να θεωρήσουν ότι τα πρόσθετα αυτά έγγραφα καλύπτονταν και αυτά από το περιεχόμενο που είχαν θελήσει να δώσουν στο σημείο 11 της αρχικής αιτήσεώς τους, πλην όμως δεν μπορεί από το γεγονός αυτό να συναχθεί ότι το Συμβούλιο ενήργησε παρανόμως ή άνευ λόγου ερμηνεύοντας την έκφραση «αποφάσεις του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 29ης/30ής Νοεμβρίου» υπό την έννοια την οποία της απέδωσε.

29 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι οι προσφεύγοντες ενήργησαν κατά μη εύλογο τρόπο επιδιώκοντας να επιβάλουν στο Συμβούλιο προθεσμία βραχύτερη των τριών ημερών προκειμένου να απαντήσει στην από 16 Ιανουαρίου 1996 αίτησή τους, δεδομένου ιδίως ότι η παρεξήγηση την οποία καλείται σήμερα να εκτιμήσει το Πρωτοδικείο οφείλεται στον τρόπο με τον οποίο οι προσφεύγοντες συνέταξαν το σημείο 11 της από 2 Φεβραουρίου 1994 αιτήσεώς τους.

30 Δεν αμφισβητείται ότι, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής τους στις 6 Φεβρουαρίου 1996, οι προσφεύγοντες γνώριζαν ότι υπήρχε πιθανότητα να υποχρεωθούν να παραιτηθούν από την προσφυγή αυτή αν το Συμβούλιο, όπως είχε δεσμευθεί με το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 1996, έδιδε λεπτομερή απάντηση στην από 16 Ιανουαρίου 1996 αίτησή τους.

31 Ενόψει, αφενός, του μικρού χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε μεταξύ του εγγράφου του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 1995 και της επιστολής της 16ης Ιανουαρίου 1996, με την οποία οι προσφεύγοντες προσδιόρισαν επακριβώς το περιεχόμενο της αρχικής αιτήσεώς τους, και, αφετέρου, της δεσμεύσεως την οποία ανέλαβε το Συμβούλιο με το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 1996 να εξετάσει την από 16 Ιανουαρίου 1996 αίτηση των προσφευγόντων το συντομότερο δυνατόν και να δώσει προτεραιότητα επείγοντος στην υπόθεση, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, η στάση του Συμβουλίου δεν ανάγκασε τους προσφεύγοντες σε άσκοπη άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

32 Ενόψει της διαγραφής της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ανώφελο και άσκοπο να αποφανθεί επί των ζητημάτων τα οποία έθιξαν οι διάδικοι με τις παρατηρήσεις τους στο μέτρο που τα ζητήματα αυτά ανάγονται στην εκτίμηση της ουσίας της διαφοράς. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο αρκείται στη διαπίστωση ότι οι προσφεύγοντες δεν ανταποκρίθηκαν στην υποχρέωση να προσκομίσουν την προσήκουσα απόδειξη ώστε το Πρωτοδικείο, κατά παρέκκλιση από την αρχή του άρθρου 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

33 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγοντες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με την πρώτη φράση του άρθρου 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Διατάσσει τη διαγραφή της υποθέσεως Τ-19/96 από το πρωτόκολλο.

2) Καταδικάζει του προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 22 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts